

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 93/2022
18.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа Никола Шијан, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда – Одељења у Новом Саду III-1 У 12595/17 од 02.12.2021. године, са противном странком Покрајинским секретаријатом за образовање, прописе, управу и националне мањине - националне заједнице Аутономне покрајине Војводине, у предмету именовања вршиоца дужности директора основне школе, у нејавној седници већа одржаној дана 18.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем Управног суда – Одељења у Новом Саду III-1 У 12595/17 од 02.12.2021. године одбачена је тужба тужиље поднета против решења о постављењу вршиоца дужности директора Основне школе „ВВ“ Нови Сад број .. од 11.07.2017. године којим се ББ, професор српско-хрватског језика и југословенске књижевности, магистар лингвистичких наука, поставља за вршиоца дужности директора Основне школе „ВВ“ у Новом Саду, почев од 30. августа 2017. године па до окончања поступка за избор директора школе по конкурсу, а најдуже шест месеци.

Подноситељка захтева у захтеву, као и у тужби, наводи да је оспореним решењем повређен закон на њену штету јер у конкретном случају нису били испуњени законом прописани услови за доношење оспореног решења. Наводи да је одлуком туженог од 07.07.2017. године одбијена сагласност на одлуку Школског одбора ОШ “ВВ“ број .. од 28.06.2017. године о избору подносиатељке за директора школе и да је против ове одлуке покренула управни спор. Указује да је тужени оспорено решење о постављењу вршиоца дужности директора донео 11.07.2017. године, само четири дана након доношења одлуке туженог органа о одбијању сагласности на Одлуку Школског одбора од 28.06.2017. године. Сматра да је тужени повредио законом прописану процедуру избора вршиоца дужности директора, јер није било услова за примену члана 61. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања за доношење оспореног решења. Даље, наводи да није јасно на основу којих критеријума је тужени орган поставио ББ за вршиоца дужности директора школе почев од 30. августа 2017.

године до „окончања поступка за избор директора школе по конкурс“, а најдуже три месеца. Предлаже да Врховни касациони суд побијано решење преиначи или укуне и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Покрајински секретаријат за образовање, прописе, управу и националне мањине - националне заједнице Аутономне покрајине Војводине у одговор на захтев предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, по оцени Управног суда, оспореним решењем туженог о постављењу вршиоца дужности директора ОШ „ВВ“ Нови Сад, није решавано о праву, обавези или правном интересу тужиље, нити је овим решењем повређено њено право или на закону заснован интерес. Ово стога што оспорено решење о именовању вршиоца дужности директора школе, које је донето на основу члана 61. став 2. Закона о основама система васпитања и образовања, није утицало на било које право или правни интерес тужиље, тј. на дужност директора школе коју је тужиља у том моменту вршила, нити на евентуалну могућност да буде постављена за вршиоца дужности директора школе по истеку њеног мандата, јер је оспореним решењем ББ, постављена за вршиоца дужности директора школе почев од 30.08.2017. године, након истека редовног мандата тадашњег директора - тужиље. Како тужиља у поступку избора за директора није добила сагласност, Управни суд закључује да, у смислу одредбе члана 61. став 3. наведеног закона, тужиља није могла бити постављена ни за вршиоца дужности директора школе по редовном истеку свог мандата директора, што такође указује на недостатак њеног правног интереса за подношење предметне тужбе. При томе, Управни суд није прихватио ни тужиљино становиште да незаконитост оспореног решења о именовању вршиоца дужности директора школе произлази из незаконитости решења туженог органа којим је одбио сагласност на одлуку Школског одбора Основне школе „ВВ“ у Новом Саду о избору тужиље за директора школе. Управни суд је оценио да овај навод није доказ о постојању тужиљиног правног интереса, па самим тим ни за постојање активне легитимације тужиље у смислу одредбе члана 11. став 1. Закона о управним споровима за подношење тужбе против оспореног решења. Стога је нашао да тужба тужиље није дозвољена па је тужбу одбацио на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 4) наведеног закона.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09) прописано је да тужилац у управном спору може бити физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону заснован интерес.

Одредбом члана 26. став 1. тачка 4) истог закона прописано је да ће судија појединац решењем одбацити тужбу ако утврди да се управним актом који се тужбом оспорава не дира очигледно у право тужиоца или у његов на закону заснован интерес. Према ставу 2. истог члана, ако судија појединац пропусти да одбаци тужбу из разлога из става 1. овог члана, то ће учинити веће суда.

Одредбом члана 61. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/2009, 52/2011, 55/2013, 68/2015 и 62/2016) прописано је

да вршиоца дужности директора поставља орган управљања до избора директора ако директору установе престане дужност, а није расписан конкурс или орган управљања није донео одлуку о избору, или је министар донео акт којим је одбијено давање сагласности на одлуку органа управљања. Ставом 2. наведеног члана, прописано је да ако орган управљања не постави вршиоца дужности директора у случајевима из става 1. овог члана или не донесе одлуку по поновљеном конкурс, односно министар не да сагласност на одлуку по поновљеном конкурс, вршиоца дужности директора поставља министар, у року од седам дана од дана сазнања за наступање разлога за постављење, док је ставом 3. прописано да за вршиоца дужности директора установе не може бити постављено лице које у поступку избора за директора није добило сагласност.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је правилна оцена Управног суда да у конкретном случају не постоје услови за активну легитимацију подносиоце захтева у смислу члана 11. Закона о управним споровима, јер оспореним решењем није повређен њен непосредни лични интерес, нити је оспореним решењем решавано о неком њеном праву или правном интересу на закону заснованом. Стога је Управни суд правилно тужбу тужиље одбацио применом одредбе члана 26. став 2. тачка 4) Закона о управним споровима.

Како се то види из списка ове управне ствари и образложења побијаног решења, тужени орган је оспорено решење о постављењу ББ за вршиоца дужности директора школе донео на основу члана 61. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања, а након што је тужени одбио сагласност на одлуку Школског одбора о избору АА, овде подносиоце захтева, за директора установе. Оспорена одлука о постављењу вршиоца дужности директора школе није утицала на било које право или правни интерес подносиоце захтева која је у том моменту била директор школе, нити на њену евентуалну могућност да буде постављена за вршиоца дужности директора школе по редовном истеку свог мандата директора. Подносиоца захтева у поступку избора за директора није добила сагласност, због чега у складу са чланом 61. став 3. наведеног закона није могла бити постављена за вршиоца дужности директора, а ББ је постављена да ту дужност врши тек од истека мандата подносиоце.

Код наведеног, тужба тужиље (овде подносиоце захтева за преиспитивање судске одлуке), је и по оцени Врховног касационог суда недозвољена, па је правилно, побијаним решењем Управног суда одбачена, применом цитиране одредбе члана 26. став 1. тачка 4) Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да у конкретном случају нису били испуњени законом прописани услови за доношење оспореног решења, те да је тужени повредио законом прописану процедуру избора вршиоца дужности директора, па је нашао да су неосновани. Наиме, и по оцени овог суда тужени је оспорено решење донео у свему у складу са цитираним одредбама члана 61. Закона о основама система образовања и васпитања на које се позвао. Осим тога, овим наводима се не доводи у сумњу одлука суда о непостојању активне легитимације подносиоце у овом спору у смислу члана 11. став 1. Закона о управним споровима.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 18.03.2022. године, Узп 93/2022

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић